

Ideja o potrebi permanentnog obrazovanja stara je koliko i ljudsko društvo, starija i od pojave prvog pisma, jer su stariji prenosili mlađima svoja životna iskustva kao „kolu života“, a mladi su to prihvatili kao „školu za život“. Danas se na celoživotno, doživotno, permanentno učenje gleda kao na imperativ vremena koje dolazi, strategija doživotnog obrazovanja smatra se jednim od relevantnih faktora društvenog diskursa koji je determinisao razvoj pedagogije u 21.veku.

Danas se smatra da su znanje, kompetencija i komunikacija tri savremene komponente koje objedinjuju idealan obrazovni tip, koji, integrisan sa slobodom i samostalnošću biće sposoban da celoživotnim učenjem izađe na kraj sa izazovima posmodernog društva. Permanentno i globalno učenje kao novi obrazovni zadaci celoživotnog učenja pretpostavljaju i različite oblike socijalne saradnje između učenika i nastavnika.

Takođe se govori o mogućnostima pripremanja dece za celoživotno učenje (Stevanović & Stevanović, 2004), što naglašava potrebu da se u obrazovanju njihovih edukatora obezbedi razvoj stručnih kompetencija, među kojima će se dati odgovarajući prostor i kompetencijama za doživotno obrazovanje. Reč kompetentntan (lat. Competens) znači nadležan, merodavan, formalno ili stvarno osposobljen – kvalifikovan za neko posao; reč kompetencija (lat.competentia) ima značenje merodovnosti, sposobnosti, takmičenje više lica za neko mesto (Vujaklija, 1997, 429). Kompetencija se definiše i kao zadovoljenje nekog standarda postignuća; neki je vide kao motiv u čijim implikacijama prepoznaju; manipulaciju, pažnju, percepciju, mišljenje, eksploraciju i komunikaciju kao „aktivnost koje čine spoj između motiva kompetencije i socijalnog potkrepljenja...“ (Nešković, 2005,569. Čini se da suštinu složenosti kompetentnosti izražava njeno shvatanje kao složaj koji angažuje čitavu osobu, prožima čitavu ličnost, različite nivoe njenog funkcionisanja i ispoljava se u brojnim slojevitim segmentima i područjima društvenog života. U njenoj osnovi su kognitivna i afektivna svojstva osobe – kao dispozicije, potencijali – na kojima se kompetentnost dalje razvija. Naglašava se međusobno dejstvo individualnih i socijalnih konstrukata – entitet osobe, razvijene potrebe, značenja, vrednosne orijentacije, jezik, socijalno-ekonomski-kulturni kontekst koji podstiče razvoj ovih potencijala i njihovo prerastanje u opštu dispoziciju koja deluje na ponašanje pojedinaca i njegovo okruženje, na individualni i socijalni razvoj, tokom koga se u interakciji, i sam dalje razvija (Knežević-Florić, 2005, 171-172).

Ako je učenje, odnosno spremnost za doživotno učenje, put za ostvarivanje akcione kompetentnosti, odnosno samokompetencije i socijalne kompetencije, onda se ono s pravom može smatrati ključnom kompetencijom koja će omogućiti mladima da dostignu individualnu i socijalnu uspešnost, osposobiti ih da naučeno primene prema svojim potrebama, da u svoj sistem delovanja integrišu nove alternative, da biraju između više alternativa, da prošire svoj „repertoar“ ponašanja i delovanja, tj. kao put za afirmaciju razvojno-emancipatorskog karaktera vaspitno-obrazovnog procesa. Kompetencije se odnose na kombinaciju veština, znanja, stavova i vrednosti uključujući i sposobnost učenja, a ključne kompetencije omogućuju:

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com